

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 187/2011-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2011 prerokoval sťažnosť B. A., R., zastúpenej advokátom JUDr. S. D., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a práva podľa čl. 1 Dohovoru o diskriminácii (zamestnaní a povolani) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008 a jeho rozsudkom z 2. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo B. A. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základné právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení so základným právom na rovnosť v konaní podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv

a slobôd, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008 a jeho rozsudkom z 2. apríla 2009 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. B. A. priznáva úhradu trov konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov), ktorú jej je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. S. D., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 187/2011-17 z 12. mája 2011 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť B. A. (ďalej len „sťažovateľka“) v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) a práva podľa čl. 1 Dohovoru o diskriminácii (zamestnaní a povolani) (ďalej len „dohovor o diskriminácii“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008 a jeho rozsudkom z 2. apríla 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok“ alebo „napadnutý rozsudok“). Vo zvyšnej

časti bola sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá.

Zo sťažnosti, z písomností k nej pripojených a z ústavným súdom vyžiadaných súvisiacich súdnych spisov vyplýva, že sťažovateľka bola navrhovateľkou v konaní o preskúmanie rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Rožňave (ďalej len „ÚPSVaR“), ktorý s ňou rozhodnutím č. AA/2006/040883-OSÚ z 1. júna 2006 ukončil štátnozamestnanecký pomer „*podľa ust. § 39 ods. 1 písm. a), § 40 ods. 2 písm. a) a § 126 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe...*“.

Proti uvedenému rozhodnutiu ÚPSVaR podala sťažovateľka 16. júna 2006 odvolanie, ktoré odvolací orgán (vedúca služobného úradu ÚPSVaR) rozhodnutím č. k. AA/2006/085853 zo 16. októbra 2006 na základe stanoviska „poradnej komisie“ zamietol a rozhodnutie č. AA/2006/040883-OSÚ z 1. júna 2006 potvrdil.

Dňa 21. decembra 2006 podala sťažovateľka Okresnému súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) návrh „*na preskúmanie uvedených rozhodnutí podľa 2. hlavy 5. časti OSP*“, avšak okresný súd vec 4. januára 2007 postúpil vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd vyzval 11. marca 2007 sťažovateľku na doplnenie návrhu a tiež na to, aby si v súlade s § 250 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zvolila advokáta na zastupovanie, pretože v uvedenom konaní sa vyžaduje povinné právne zastúpenie. Na žiadosť sťažovateľky jej krajský súd 16. mája 2007 ustanovil v konaní v jej právnej veci právnu zástupkyňu (advokátku).

Sťažovateľka ďalej uviedla, že následne ustanovená advokátka doplnila jej žalobu «*zo dňa 21. 12. 2006, a to písomným podaním doručeným súdu dňa 12. 07. 2007...*

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 26. 06. 2008... žalobu zamietol...

Súd neprihliadal na skutočnosti, na ktoré sťažovateľka poukázala v žalobe zo dňa 21. 12. 2006 tým spôsobom, že uviedla: „Podrobnosti uvádzam vo svojom odvolaní zo dňa 14. 6. 2006“, t. j. v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu ÚPSVaR v správnom konaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 01. 06. 2006. Sťažovateľka teda

v návrhu na začatie konania vymedzila dôvody žaloby jednak priamo v návrhu na začatie konania a jednak odkazom na dôvody uvedené vo svojom podaní zo dňa 14. 6. 2006, ktoré bolo súčasťou administratívneho spisu.

Súd sa však zaoberal iba dôvodmi, výslovne uvedenými v žalobe zo dňa 21. 12. 2006 a dôvodmi, uvedenými odkazom na predošlé podanie v administratívnom spise sa nezaoberal.

Súd sa taktiež žiadnym spôsobom nezaoberal dôvodmi žaloby, ktorými doplnila návrh na začatie konania ustanovená právna zástupkyňa... písomným podaním doručeným súdu dňa 12. 07. 2007, a to z dôvodu, že tieto dôvody boli žalobkyňou prostredníctvom jej právnej zástupkyne uplatnené po zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote na podanie žaloby (§ 250b OSP), pričom súd ustanovil žalobkyňu advokátku na zastupovanie v konaní až po dvojmesačnej lehote na podanie žaloby.».

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 S/25/2007-62 z 26. júna 2008 podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala už spomínané skutočnosti, najmä to, „že súd sa nezaoberal všetkými vznesenými námietkami, ale iba tými, ktoré boli výslovne uvedené v žalobe zo dňa 21. 12. 2006...“.

O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 S/25/2007-62 z 26. júna 2008 rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok. Potvrdzujúci rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke doručený 13. mája 2009, pričom v jeho odôvodnení sa okrem iného uvádza: «Tak ako bolo už vyššie uvedené v konaní podľa druhej hlavy piatej časti žalobca musí byť (až na zákonom stanovené výnimky) zastúpený advokátom (§ 250a O. s. p.). Samotná skutočnosť, že v danej veci na základe žiadosti žalobkyne právny zástupca bol jej ustanovený súdom až po uplynutí lehoty na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 O. s. p.) nemôže byť dôvodom, aby mohol súd prihliadnuť k rozšíreniu rozsahu napadnutia správneho rozhodnutia, nakoľko mu v tom bráni ustanovenie § 250h ods. 1 veta druhá O. s. p.

V tejto súvislosti najvyšší súd poznamenáva, že v správnom súdnictve platí koncentračná zásada. Význam správneho vymedzenia žalobných bodov súvisí s dispozičnou

zásadou, ktorá platí v správnom súdnictve. Súd v správnom súdnictve nie sú treťou inštanciou, ktorá by pokračovala v správnom konaní.

Žalobca síce môže meniť rozsah, v akom rozhodnutie správneho orgánu napáda a uvádzať príslušné dôvody (žalobné body), avšak rozširovať ich môže len do konca lehoty stanovenej zákonom pre podanie žaloby, t. j. podľa ustanovenia § 250b ods. 1 O. s. p. – do 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. Zameškanie lehoty nie je možné odpustiť. Preto nie je možné po uplynutí dvojmesačnej lehoty vznášať v priebehu súdneho konania ďalšie výhrady voči správne rozhodnutiu. To znamená, že súd nemôže prihliadať k neskôr uplatneným výhradám. Súd nemôže prihliadať ani k dôvodom odvolania, ktoré boli uplatnené v správnom konaní.

Vzhľadom na dispozičnú zásadu súd ani nemôže preskúmať zákonnosť žalobcom napadnutého rozhodnutia nad rámec vymedzený žalobcom v žalobe a tak z vlastnej iniciatívy jeho prejav nahradzovať a sám vyhľadávať právne chyby žalobcom napadnutého rozhodnutia.

S poukazom na horeuvedené podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd nepochybil, ak sa nezaoberal namietanými skutočnosťami uvedenými v podaniach žalobkyne zo dňa 12. 07. 2007 a 27. 05. 2008.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobkyne, pokiaľ namietala, že krajský súd mal postupovať ohľadne novely Zákona o štátnej službe – zákon č. 231/2006 Z. z. podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. Rozhodnutie, či súd preruší konanie a podá návrh ústavnému súdu, aby rozhodol o tom, či je všeobecne záväzný právny predpis v rozpore s ústavou, patrí výlučne do pôsobnosti súdu.

Keďže krajský súd v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného „v medziach žaloby“ bol v súlade so zákonom, podľa názoru odvolacieho súdu dôvodne podľa § 250j ods. 1 O. s. p. žalobu zamietol.»

Podľa sťažovateľky porušenie jej v sťažnosti označených práv vyplýva okrem iného z toho, že jej najvyšší súd nepriznal „... ochranu jej práv, ako aj zo skutočnosti, že Najvyšší súd... sa odmietol zaoberať odvolacími dôvodmi, uvedenými žalobkyňou v návrhu na začatie konania zo dňa 21. 12. 2006 tým spôsobom, že v žalobe poukázala na svoje odvolanie zo dňa 14. 6. 2006 voči Rozhodnutiu žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru

č. AA 2006/040883-OSÚ, ktoré už bolo založené v administratívnom spise správneho orgánu. Súd mal za to, že odvolacie dôvody mala žalobkyňa uviesť výlučne v návrhu na začatie konania pred súdom, a že nemohla v žalobe poukázať na svoje písomné odvolanie zo dňa 14. 6. 2006 voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, ktoré sa nachádza v administratívnom spise, ktorý bol súdu doložený...

... tento názor Najvyššieho súdu... nie je správny a žalobca môže predmet konania v návrhu na začatie konania vymedziť priamo písomne v žalobe alebo za účelom zamedzeniu duplicitnosti podaní môže žalobca taktiež odkázať na svoje písomné podanie, ktoré je určiteľné a identifikovateľné a je súčasťou administratívneho spisu.

... že súd si vymedzenie predmetu konania žalobcom vysvetlil reštriktívne, pričom súdu nič nebránilo oboznámiť sa s dôvodmi žaloby, aj keď sa obsah tejto písomnosti nachádza v administratívnom spise (spomínané odvolanie žalobkyne zo dňa 14. 6. 2006), ktorý je súčasťou súdneho spisu, keďže správny orgán doložil súdu pri rozhodovaní o žalobe kópiu celého administratívneho spisu.“.

Sťažovateľka napokon uviedla, že „súd sa však s týmto názorom nestotožnil, čím bol predmet konania súdom vyložený príliš úzko, čo spôsobilo to, že žalobkyňi bola súdom odňatá možnosť konať pred súdom, keďže sa konalo iba o časti jej návrhu na začatie konania a časť dôvodov žaloby, ozrejmená v pripojenom spise správneho orgánu, ostala súdom neprejednaná a súd o nej nerozhodol.

Tiež sa Najvyšší súd... ako aj Krajský súd... odmietli zaoberať Doplnením žaloby, doručeným súdu 12. 7. 2007, ktoré súdu doložila súdom ustanovená advokátka... v lehote 2 mesiacov od svojho ustanovenia, pričom JUDr. A. bola sťažovateľke súdom ustanovená až po uplynutí 2-mesačnej lehoty na podanie žaloby. Odmietnutie Doplnenia žaloby bolo odporcami odôvodnené jednoducho tým, že bolo doložené po lehote, zakotvenej v ust. § 250b ods. 1 OSP.

Máme za to, že ak súd neakceptoval doplnenie žaloby právnu zástupkyňou žalobkyne, porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a odňal jej možnosť konať pred súdom, keďže pri akceptovaní vyššie uvedeného názoru súdu bola advokátka žalobkyňi ustanovená de facto zbytočne.“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008 a jeho rozsudkom z 2. apríla 2009 boli porušené jej v sťažnosti označené práva. Súčasne žiadala zrušiť rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Ďalej sa domáhala, aby jej bolo priznané finančné zadost'učinenie „vo výške 10.000,- €“ a úhrada trov právneho zastúpenia.

II.

Na výzvu ústavného súdu podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde z 30. mája 2011 sa k sťažnosti vyjadril predseda najvyššieho súdu poukazujúc v celom rozsahu na odôvodnenie napadnutého rozsudku, najmä na dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 6 S/25/2007-62 z 26. júna 2008 ako vecne správny. Podľa názoru najvyššieho súdu nebola sťažovateľke jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008 ani jeho rozsudkom z 2. apríla 2009 odňatá možnosť konať pred súdom, a preto nedošlo ani k namietanému porušeniu jej práv označených v sťažnosti. Najvyšší súd vzhľadom na to navrhol, „aby sťažnosť sťažovateľky bola ako nedôvodná odmietnutá“. Najvyšší súd napokon súhlasil s tým, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v tejto veci od verejného ústneho pojednávania.

K vyjadreniu najvyššieho súdu zaujala stanovisko sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrvávajúc na skutkovom a právnom odôvodnení svojej sťažnosti a v plnom rozsahu poukazujúc na dôvody v nej obsiahnuté. Rovnako ako najvyšší súd aj sťažovateľka súhlasila s tým, aby ústavný súd vo veci rozhodol bez nariadenia verejného ústneho pojednávania.

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde so súhlasom účastníkov upustil v danej veci od verejného ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj pri rozhodovaní v danej veci.

Sťažovateľka tvrdí, že jej v sťažnosti označené práva boli porušené tým, že v konaní, ktoré predchádzali vydaniu namietaného rozsudku, sa konajúce súdy nezaoberali odvolacími dôvodmi uvedenými „*v jej návrhu na začatie konania*“ z 21. decembra 2006, v ktorom poukázala na svoje odvolanie zo 14. júna 2006 proti rozhodnutiu žalovaného

o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, a tiež tým, že konajúce súdy sa nezaoberali doplnením žaloby doručeným krajskému súdu 12. júla 2007 s odôvodnením, že uplynula dvojmesačná lehota na podanie žaloby v zmysle § 250b ods. 1 OSP, hoci predmetnú písomnosť predložila súdom ustanovená advokátka v lehote dvoch mesiacov od svojho ustanovenia. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť aj na to, že advokátka jej bola ustanovená až po uplynutí uvedenej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby.

V spojitosti s uvedeným bolo úlohou ústavného súdu preskúmať, či napadnutým rozsudkom mohlo v dôsledku sťažovateľkou formulovaných pochybení v postupe najvyššieho súdu, resp. v dôsledku podľa nej nesprávnych záverov vyslovených v napadnutom rozsudku (za ktoré považuje nesprávnu interpretáciu § 250b ods. 1 OSP v spojení s § 250h ods. 1 OSP) dôjsť k porušeniu v sťažnosti označených práv.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku okrem iného uviedol, že *„v konaní podľa druhej hlavy piatej časti žalobca musí byť (až na zákonom stanovené výnimky) zastúpený advokátom (§ 250a O. s. p.). Samotná skutočnosť, že v danej veci na základe žiadosti žalobkyne právny zástupca bol jej ustanovený súdom až po uplynutí lehoty na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 O. s. p.), nemôže byť dôvodom, aby mohol súd prihliadnuť k rozšíreniu rozsahu napadnutia správneho rozhodnutia, nakoľko mu v tom bráni ustanovenie § 250h ods. 1 veta druhá O. s. p... Vzhľadom na dispozičnú zásadu súd ani nemôže preskúmať zákonnosť žalobcom napadnutého rozhodnutia nad rámec vymedzený žalobcom v žalobe a tak z vlastnej iniciatívy jeho prejav nahradzovať a sám vyhľadávať právne chyby žalobcom napadnutého rozhodnutia. S poukazom na horeuvedené podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd nepochybil, ak sa zaoberal namietanými skutočnosťami uvedenými v podaniach žalobkyne zo dňa 12. 07. 2007 a 27. 05. 2008.“*

Z uvedeného vyplýva, že podľa právnych záverov vyslovených v napadnutom rozsudku sa lehota dvoch mesiacov plynúca od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni podľa § 250b ods. 1 OSP vzťahuje aj na prípady, keď súd ustanoví účastníkovi konania advokáta aj po uplynutí uvedenej lehoty.

V nadväznosti na to sa musel ústavný súd vysporiadať s tým, či najvyšší súd v uvedenom prípade aplikoval ustanovenia § 250b ods. 1 OSP v spojení s § 250h ods. 1 OSP ústavne konformným spôsobom rešpektujúc účel a zmysel uvedenej právnej normy.

Podľa § 250a OSP žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu, poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany.

Podľa § 250b ods. 1 OSP žaloba (proti rozhodnutiu správneho orgánu) sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 250h ods. 1 OSP až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b ods. 1.

Účelom § 250h ods. 1 OSP je zakotviť koncentračnú zásadu v rámci konania o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, na základe ktorej už žalobca v priebehu tohto konania nemôže rozšíriť jeho predmet, len ho obmedziť.

Súčasťou doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého postup súdu rešpektujúci práva a právom chránené záujmy účastníkov konania v prípade podania neperfektnej žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, resp. žaloby nespĺňajúcej všetky zákonné náležitosti, znamená, že koncentračná zásada vyjadrená v § 250h ods. 1 OSP nadobudne účinnosť až po doplnení podania sťažovateľom podľa § 43 OSP v spojení s § 246c OSP, a to aj v prípade, ak k odstráneniu nedostatkov podanej žaloby dôjde až po lehote uvedenej v § 250b ods. 1 OSP (I. ÚS 224/09). O obdobnú

situáciu išlo aj v okolnostiach danej veci, a keďže ústavný súd rešpektuje svoje vlastné rozhodnutia, nie je mu v tomto prípade známy žiaden dôvod, pre ktorý by sa mal odkloniť od svojej predchádzajúcej judikatúry.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že povinnosť obrátiť sa na vyšší súd prostredníctvom advokáta, ak účastník konania sám nemá právnické vzdelanie (ktorú možno nájsť ustanovenú v právnom systéme viacerých členských štátov Rady Európy), je v súlade s povinnosťou Slovenskej republiky zabezpečiť účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom každému, koho práva a slobody priznané ústavou alebo medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách boli porušené.

Pri svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, pričom pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov vychádza zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy a dbá o to, aby prijaté riešenie bolo akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, I. ÚS 57/07, IV. ÚS 182/07). Výklad relevantných právnych noriem nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha.

Právny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého v konaní, v ktorom je vyžadované povinné zastúpenie žalobcu, ktorý nemá právnické vzdelanie, advokátom, dvojmesačná lehota podľa § 250b ods. 1 OSP, v ktorej môže žalobca podľa 250h ods. 1 OSP rozšíriť rozsah napadnutia správneho rozhodnutia, plyní bez ohľadu na to, či súd na žiadosť ustanovil žalobcovi advokáta, popiera podľa názoru ústavného súdu účel povinného zastúpenia advokátom v správnom súdnictve, resp. účel základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 37 ods. 2 listiny a vzhľadom na to vybočuje z medzí ústavne konformného výkladu a aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (predovšetkým jeho § 250b ods. 1 a § 250h ods. 1). Obdobný záver bol vyslovený aj v uznesení najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sp. zn. 5 Cdo 151/2009 z 27. júla 2010, v ktorom najvyšší súd v spojitosti s tým zároveň uviedol, že „*ak súd síce formálne*

koná v medziach práva, ale prostredníctvom jeho realizácie neguje obsah jeho ustanovení, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva“.

Druhá námietka sťažovateľky smeruje proti postupu konajúcich súdov, ktoré podľa nej prihliadli iba na skutočnosti uvedené v návrhu na začatie konania z 21. decembra 2006 označenom ako „*Preskúmanie rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru – odvolanie*“, nie však ku skutočnostiam, ktoré uvádzala v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu zo 14. júna 2006, ktoré k návrhu na začatie konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov priložila a na ktoré sa v návrhu aj odvoláva.

V odôvodnení namietaného uznesenia najvyšší súd vyslovil názor, že „*Vzhľadom na dispozičnú zásadu súd ani nemôže preskúmavať zákonnosť žalobcom napadnutého rozhodnutia nad rámec vymedzený žalobcom v žalobe a tak z vlastnej iniciatívy jeho prejav nahradzovať a sám vyhľadávať právne chyby žalobcom napadnutého rozhodnutia.*“.

Ústavný súd sa s týmto názorom nestotožňuje poukazujúc jednak na to, že najvyšší súd mal zohľadniť skutočnosť, že sťažovateľka formulovala svoju žalobu v danej veci bez právneho zástupcu, ale aj na to, že ak zákon výslovne ukladá súdu povinnosť (§ 250d ods. 1 OSP) vyžiadať si administratívny spis žalovaného správneho orgánu, odvolávanie sa na dispozičnú zásadu a v nadväznosti na to nevysporiadanie sa so skutočnosťami, ktoré sťažovateľka uvádzala v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu zo 14. júna 2006 (a ktoré k návrhu na začatie konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov priložila) s tým, že súd sa môže zaoberať iba s námietkami vymedzenými „*žalobcom v žalobe*“, považuje ústavný súd za ústavne neakceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že uvedené právne názory vyslovené v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009 predstavujú ústavne neprijateľný výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (predovšetkým § 250b ods. 1 a § 250h ods. 1).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok svojimi účinkami porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých reálne uplatnenie, zabezpečenie a realizácia vylučujú taký postup a rozhodnutie, ktoré najvyšší súd vyniesol 2. apríla 2009 pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008, bolo potrebné rozhodnúť o porušení označených práv sťažovateľky tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 26 paktu a čl. 1 dohovoru o diskriminácii

III.2.1 Podľa čl. 37 ods. 2 listiny má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny sú všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Základné právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana. Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc. Základné právo na právnu pomoc trvá až do skončenia konania, t. j. do právoplatného rozhodnutia (II. ÚS 78/03).

Sťažovateľke síce bola v konaní o jej žalobe o preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov na základe jej žiadosti ustanovená právna zástupkyňa z radov advokátov (uznesením krajského súdu č. k. 6 S/25/2007-35 zo 16. mája 2007), ale ako už ústavný súd uviedol, právny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého v konaní, v ktorom je vyžadované povinné zastúpenie žalobcu, ktorý nemá právnické vzdelanie, advokátom, dvojmesačná lehota podľa § 250b ods. 1 OSP, v ktorej môže žalobca podľa 250h ods. 1 OSP rozšíriť

rozsah napadnutia správneho rozhodnutia, plyní bez ohľadu na to, či súd na žiadosť ustanovil žalobcovi advokáta, popiera účel povinného zastúpenia advokátom v správnom súdnictve.

Najvyšší súd preto podľa názoru ústavného súdu uvedenou ústavne nekonformnou interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku zasiahol aj do podstaty a zmyslu základného práva sťažovateľky na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny.

Zásada rovnosti občanov pred zákonom ustanovená v čl. 12 ods. 1 ústavy sa v občianskom súdnom konaní transformuje do zásady rovnosti účastníkov konania (čl. 37 ods. 3 listiny) a vzťahuje sa na všetky materiálne a procesné zákony a na každého. Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán pred zákonom, v tomto prípade pred Občianskym súdnym poriadkom. Z toho vyplýva, že rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, III. ÚS 63/06).

Keďže jedným z účelov práva na právnu pomoc je zabezpečiť rovnosť účastníkov konania a ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd namietaným rozsudkom zasiahol do podstaty a zmyslu základného práva sťažovateľky na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny, ktoré súvisí s vytvorením podmienok na rovnosť účastníkov v súdnom konaní, bolo nutné v spojitosti s tým vysloviť aj porušenie základného práva garantovaného v čl. 37 ods. 3 listiny (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

III.2.2 Podľa čl. 26 paktu všetci sú si pred zákonom rovní a majú právo na rovnakú ochranu zákona bez akejkolvek diskriminácie. Zákon zakáže akúkoľvek diskrimináciu a zaručí všetkým osobám rovnakú a účinnú ochranu proti diskriminácii z akýchkoľvek

dôvodov, napr. podľa rasy, farby, pohlavia, jazyka, náboženstva, politického alebo iného presvedčenia, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku a rodu.

Podľa čl. 1 dohovoru o diskriminácii na účely dohovoru o diskriminácii výraz „diskriminácia“ zahŕňa:

a) akékoľvek rozlišovanie, vylučovanie alebo dávanie prednosti založené na rase, farbe pleti, pohlaví, náboženstve, politických názoroch, národnostnom alebo sociálnom pôvode, ktoré má za následok znemožnenie alebo porušenie rovnosti príležitostí alebo zaobchádzania v zamestnaní alebo povolani;

b) akékoľvek iné rozlišovanie, vylučovanie alebo dávanie prednosti, ktoré má za následok znemožnenie alebo porušenie rovnosti príležitostí alebo zaobchádzania v zamestnaní alebo povolani, ktoré môže určiť zúčastnený členský štát po prerokovaní s reprezentatívnymi organizáciami zamestnávateľov a pracovníkov, pokiaľ také organizácie existujú, a s inými príslušnými orgánmi.

Pokiaľ ide o namietané porušenie princípu zákazu diskriminácie podľa čl. 26 paktu a čl. 1 dohovoru o diskriminácii, ústavný súd konštatuje, že vyslovenie porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny), na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny v spojení so základným právom na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je postačujúce na zabezpečenie nápravy vo veci a poskytnutie účinnej ochrany sťažovateľke. Podrobnejšie zaobranie sa dôvodmi namietaného porušenia práva na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 26 paktu, resp. čl. 1 dohovoru o diskriminácii by podľa názoru ústavného súdu presahovalo rámec jeho subsidiárnej funkcie pri ochrane ústavou chránených práv fyzických osôb alebo právnických osôb, a preto sa obmedzil vo výrokovej časti tohto nálezu len na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny), čl. 37 ods. 2 v spojení s čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne II. ÚS 209/06) a vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 26 paktu, resp. čl. 1 dohovoru o diskriminácii sťažnosti nevyhoveli (bod 4 výroku tohto nálezu).

III.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008 a jeho rozsudkom z 2. apríla 2009 ústavný súd uvádza, že z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (III. ÚS 38/05). Keďže ústavný súd poskytol ochranu namietanému porušeniu práv sťažovateľky, preukázal, že sťažovateľka má k dispozícii účinný právny prostriedok vnútroštátnej povahy, a preto v tejto časti návrhu sťažovateľky nevyhovelo; poznamenáva však, že poskytnúť túto ochranu mal v prvom rade najvyšší súd, tak ako to vyplýva zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu, ktorej predchádza právomoc všeobecných súdov.

III.4 K namietanému porušeniu základného práva na slobodnú voľbu povolania, uskutočňovanie zárobkovej činnosti podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy má každý právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 35 ods. 3 ústavy občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd namietaným rozsudkom a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušil základné právo sťažovateľky na súdnu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zároveň zrušil, otvára sa po vrátení veci na ďalšie konanie podľa názoru ústavného súdu priestor na to, aby sa krajský súd sám vyrovnal s ochranou označeného základného práva hmotného charakteru. Ústavný súd preto sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3 ústavy, nevyhovel uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom, t. j. zásadu minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov (bod 4 výroku tohto nálezu), keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľke na ochranu jej základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3 ústavy poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu týchto základných práv v rámci sústavy všeobecných súdov.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.) vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), obnovil stav pred porušením.

Keďže ústavný súd rozhodol, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1

ústavy, ústavný súd tento rozsudok zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze [§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu)].

Bude úlohou najvyššieho súdu v ďalšom priebehu odvolacieho konania rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 S/25/2007-62 z 26. júna 2008 takým spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala, aby jej ústavný súd priznal tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, avšak dôvody, z akých sa ho domáha, bližšie neozrejmla.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k názoru, že konštatovanie porušenia práv sťažovateľky uvedených v bode 1 výroku tohto nálezu je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto sťažovateľke finančné zadosťučinenie nepriznal považujúc samotné vyslovenie porušenia označených práv v danom prípade za dostatočné (podobne napr. m. m. IV. ÚS 22/03, IV. ÚS 142/03).

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnym zástupcom sťažovateľky vychádzal z § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľka bola vo veci úspešná, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na to ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2009, ktorá bola 721,40 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2010. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky, a to za každý úkon po 120,23 €, t. j. spolu v sume 240,46 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 254,88 €.

Uplatnenú úhradu trov konania vzniknutých z dôvodu právneho rozboru veci ústavný súd nepriznal, pretože ich nepovažoval za účelne vynaložené náklady právnej pomoci v súvislosti s uplatnením ochrany práv sťažovateľky pred ústavným súdom.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2011